

Domotožje.

Oj, nate mislim, hiša mala,
po tebi hrepenim, moj rojstni kraj,
po nebu tvojem,* svet moj dragi,
kjer sem užival zlati raj!

Neznano k vam me žene hrepenenje,
ki bivate na dragih fleh,
pri vas je moje večno koprnjenje,
spominjam vas s solzami se v očeh.

In da se more zdaj izpremeniti
le v žarek solнца to telo,
kako ves srečen bi obseval,
objemal, ljubil to zemljó!

Andrej Rapè.

Mati.

Dete še veselje paseš,
kakor grm spomladi raseš;
kdo je, ki ta grm neguje,
mlade dni mu vse žrtvuje?
Tvoja mati!

Si nesrečen vsepovsodi,
spet srce domov te vodi;
kdo je, ki na pragu čaka,
ki od sreče tihe plaka?
Tvoja mati!

Mladec si in hrepenenje
vabi v solnčno te življenje;
kdo je, ki te blagoslavlja,
ko srce se v svet odpravlja?
Tvoja mati!

Truden ves od dolge hoje
ležeš spat med brate svoje;
kdo je, ki ob grobu moli
zate k Bogu v silni boli?
Tvoja mati!

Danilo Gorinšek.

Na razgledu.

Čemu se skrivaš, bela mi Ljubljana,
ko v solnčnih žarkih že se kopljem jaz?
Ležiš pod mano v sanje pokopana,
kraljična si, zakleta v megli mraz.

Predrami se, pokaži svoj obraz,
ko gleda že te šmarna gora
in Rožnik, Golovec in Krim,
ki kot neveste jih obliva zora,
ki rade videle bi te, zavito v sivi dim.

Nihče se od lepót ne loči rad,
kaj ne! Kot svoj zaklad
te skriva megla nevoščljiva,
češ, naj še dete moje sniva,
naj sama gledam mu v obraz!

A megla gosta ni tako nobena,
da mislim bi zastrla pot,
še v mrak so mislim pota narejena,
a megli zlato solnce je gospod.

Andrej Rapè.

